

Skuj to se nutno podotknout úspěšně vložil do probíhajícího konfliktu který se stupňoval. Kovář pevně sevřel chodidlem vojáka u krku. Krk zaklínil mezi opěrku židle a chodidlo. Policajt a uchopil kolem krku. Najednou se ozvalo lehké cvaknutí, jakoby někdo otevíral dveře. Okupovatelé stolu se zarazili. Ani jeden z nich nevěděl kdo se objeví ve dveřích. Okénko i chodu se rozpadlo a proletěla jím jakási divná železná koule. Koule doletěla až na stůl a zbytek si přísedící nepamatují (pro uklidňující pocit, nezraní se nikdo).

Probudili se o několik chvil později a stůl byl bez prázdného místa k sezení. Na židli, kterou si pamatovali jako volnou seděl muž středního věku s dřavým a pokousaným (nejspíš od syčáků kousavých, hadi, kteří se používají na výrobu holí k vycházce. koženým kloboukem, v košili přes kterou nosil koženou vestu. Oblek vršil plášť ušitý z kůže. "Vážení" začal, vtom mu skočila do řeči léčitelka "co to má znamenat ? Co ten plyn ? Má nějaké vedlejší účinky, než ze uspi ?". Neznámý vyřeštil oči (takovouto reakci nečekal) a řekl, že ne. Ozval se výběrčí daní s otázkou "nejste vy Aldebaran lovec ?". Otázaný kývl. Jsem, ale v klidu neublížím vám. Voják se ušklíbl a pověděl něco ve smyslu, že po tom, co je ománil si není jist svou důvěrou k lovcí. Načež cvok pronesl: kdyby nám chtěl něco udělat,

neseděli bysme tady a on se nesnažil něco sdělit, takže neptat se, ať povídá. "Skutečně pozoruhodný postřeh kdo jsi ?" řekl Aldebaran. "Mys Li" řekl cvok "ale říkejte mi Mys". Věděl totiž něco, co nikdo jiný ne. Dost často si z něj lidé utahovali, že přemýšlel jinak, ale on díky tomu viděl vše jasněji. A protože se snažil ostatní pochopit, dokázal po čase přesně odhadnout myšlenky ostatních.

Aldebaran začal vyprávět příběh z dob, kdy ostrovy držely pohromadě a tvořili společně jeden velký kontinent. Začátek příběhu se odehrává 3759 let nazpátek. Touto dobou existovali pouze dva druhy. Jeden druh obstarával normální činnosti zásobování, výrobu, obranu, zbrojení a umění. Pak druhý druh se staral o fungování toho všeho. Hlídali, jak vše funguje, na začátku jim lidé říkali strážci a nějak se to uchytilo, proto toto označení přijali. Strážců nebylo zrovna mnoho, ale oproti ostatním se odlišovali svou inteligencí a ne příliš odlišné stavbě těla. Jejich postava totiž byla o něco málo širší v ramenou a měli o kousek větší prsty, což jim umožňovalo mimo jiné i výhodu v boji, neboť jejich manipulace se zbraněmi byla na jiné úrovni. Při vykonávání své práce nekoukali na postavení jednotlivých lidí, prostě, když někdo dělal čin, který

ublížil společnosti, postarali se o něj. Několikrát se ocitl i jako terč panovníků. Vládce se zbavit bylo těžší, ale ne nemožné. Za nedlouho o jejich existenci věděl, až na pár výjimek každý, avšak nikdo se o tajemných nezmínil. Dalo by se to pokládat za veřejné tajemství.